

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DOYLE, ARTHUR CONAN

Memoriile lui Sherlock Holmes / Sir Arthur
Conan Doyle ; trad.: Mălăescu Gabriel. - București :
MondoRo, 2014

2 vol.

ISBN 978-606-695-002-2

Vol. 1. - ISBN 978-606-695-003-9

I. Mălăescu, Gabriel (trad.)

821.111-31=135.1

Coperta: Daniel Țuțunel

Departament Difuzare

tel. 021-211.25.00

mail: comenzi@grammar.ro

www.grammar.ro

STEA DE ARGINT

— Mă tem, Watson, că va trebui să plec, spuse Holmes pe când stăteam împreună la micul dejun, într-o dimineață.

— Să pleci? Unde?

— La Dartmoor; la King's Pyland.

Nu am fost surprins. De fapt, singura mea mirare era aceea că el nu se implicase deja în acest caz extraordinar, care era singurul subiect de conversație de-a lungul și de-a latul Angliei. O zi întreagă, tovarășul meu se plimbase prin cameră, cu barba în piept și cu sprâncenele încruntate, încărcându-și și reîncărcându-și pipa cu cel mai puternic tutun negru, și complet surd la oricare din întrebările sau remarcile mele. Ediții proaspete ale fiecărui cotidian fuseseră trimise de către vânzătorul de ziare doar pentru a fi parcurse cu vederea și aruncate într-un colț. Da; tăcut cum era, știam foarte bine la ce anume se gândea. Nu exista decât o problemă aflată în atenția publicului care ar fi putut să îi pună la încercare capacitatea de analiză și aceasta era dispariția stranie a favoritului Cupei Wessex și uciderea tragică a antrenorului lui. Astfel, anunțul brusc al intenției lui de a porni spre scena dramei era singurul lucru pe care îl așteptasem și la care sperasem.

— Aș fi cel mai fericit să merg cu tine dacă nu te-aș încurca, am spus eu.

— Dragul meu Watson, mi-ai face o mare favoare dacă ai veni. Și cred că nu îți vei irosi timpul, pentru că există în acest caz detalii care promet să îl facă unul unic. Avem, cred, timp cât să prindem trenul la Paddington și îți voi explica mai pe îndelete chestiunea pe drum. Ți-aș rămâne îndatorat dacă vei lua cu tine excelenta ta lunetă.

Și astfel s-a întâmplat că vreme de o oră, sau cam așa ceva, mă aflam în colțul unui vagon clasa întâi care alerga spre Exeter, în vreme ce Sherlock Holmes, cu chipul său auster, serios, încadrat de șapca de călătorie cu urechile coborâte, sta cufundat în mănunchiul de ziare proaspete pe care le cumpărase la Paddington. Lăsasem Readingul cu mult în urmă când el l-a aruncat pe ultimul dintre ele sub bancă și mi-a întins tabachera.

— Mergem bine, spuse el, uitându-se pe fereastră și privind-și ceasul. În acest moment avem o viteză de optzeci și șase de kilometri pe oră.

— Nu am observat bornele, am spus eu.

— Nici eu. Dar stâlpii de telegraf de pe această linie se află la șazeci de metri unul de altul, iar calculul este unul simplu. Presupun că ai urmărit cazul acesta al uciderii lui John Straker și al dispariției lui Stea de Argint?

— Am văzut ce au spus *Telegraph* și *Chronicle* despre el.

— Este unul din acele cazuri în care priceperea celui ce îl analizează ar trebui folosită mai mult pentru a cerne detaliile decât pentru a strânge dovezi noi. Tragedia a fost atât de ieșită din comun, atât de uriașă și de o importanță personală atât de mare pentru atât de mulți oameni, încât avem de suferit din cauza unei abundențe a părerilor, a

presupunerilor și a ipotezelor. Dificultatea este să separi scheletul adevărului – al adevărului absolut, imposibil de negat – de înfloriturile teoreticienilor și ale reporterilor. Apoi, după ce ne-am stabilit această bază sănătoasă, este datoria noastră să vedem ce concluzii se pot trage și care sunt punctele importante în jurul cărora se învârtă întregul mister. Marți seară am primit telegrame atât de la colonelul Ross, proprietarul calului, cât și de la inspectorul Gregory, cel care cercetează cazul, care îmi cereau colaborarea.

— Marți seară! am exclamat eu. Și acum este joi dimineață. De ce nu ai mers de ieri?

— Pentru că am făcut o greșală, dragul meu Watson, care este, mă tem, o întâmplare mai obișnuită decât ar putea crede oricine mă cunoaște doar din poveștile tale. Adevărul este că nu mi-a venit să cred că cel mai remarcabil cal din Anglia ar putea rămâne ascuns atâta vreme, mai ales într-un loc cu o populație atât de rară precum nordul Dartmoorului. Ieri, din oră în oră, mă așteptam să aud că fusese găsit și că răpitorul lui era ucigașul lui John Straker. Totuși, când a sosit o altă dimineață și am aflat că în afară de arestarea lui Fitzroy Simpson nu s-a făcut nimic, am simțit că era timpul să intru în acțiune. Dar, în unele privințe, simt că ziua de ieri nu a fost irosită.

— Ți-ai format o teorie, deci?

— Cel puțin am înțeles detaliile esențiale ale cazului. Ți le voi înșira, pentru că nimic nu limpezește mai mult un caz decât expunerea lui unei alte persoane, și nu mă pot aștepta la cooperarea ta dacă nu îți arăt poziția din care începem.

M-am lăsat pe spătarul banchetei, pufăind din trabuc, în vreme ce Holmes, aplecat înainte, bifând cu arătătorul lui lung și subțire detaliile pe palma mâinii sale stângi, mi-a

„Îmi poți spune unde mă aflu?” a întrebat el. „Aproape mă hotărâsem să dorm pe câmpie, când am văzut lumina lămpii duminale.”

„Sunteți aproape de grajdurile de antrenament King's Pyland”, a spus ea.

„Ah, chiar așa? Ce noroc!” a strigat el. „Înțeleg că un grăjdar doarme aici în fiecare noapte. Poate că ceea ce cari este cina lui. Acum sunt sigur că nu ți-ar displace să câștigi prețul unei rochii noi, nu-i așa?” El a scos o bucată de hârtie albă împăturită din buzunarul vestei. „Ai grijă ca băiatul să primească asta și vei avea cea mai frumoasă rochie ce poate fi cumpărată.”

Ea s-a speriat de seriozitatea lui și a alergat pe lângă el la fereastra prin care obișnuia să dea cina. Aceasta era deja deschisă și Hunter era așezat la masa dinăuntru. Ea începuse să îi spună ce se întâmplase, când străinul a apărut din nou.

„Bună seara”, a spus el, privind prin fereastră. „Voiam să vorbesc cu dumneata.”

Fata jură că în vreme ce el vorbea ea a observat colțul hârtiei albe ieșind din mână strânsă.

„Ce treabă aveți pe aici?” a întrebat băiatul.

„Treaba de a îți băga ceva în buzunar”, a spus celălalt. „Aveți doi cai în Cupa Wessex – Stea de Argint și Bayard. Dă-mi pontul câștigător și nu vei pierde nici dumneata. Este adevărat că în cursa cu handicap Bayard ar putea câpăta un avans înaintea celui alt de o sută de metri în cinci furlongi și că cei din grajd au pus toți banii pe el?”

„Așa deci, ești unul din blestematele alea de iscoade?” a strigat grăjdarul. „Îți arăt eu ce ponturi le dăm noi lor la King's Pyland.”

El s-a ridicat și a alergat în partea cealaltă a grajdului ca să dezlege câinele. Fata a fugit spre casă, dar când alerga a privit înapoi și a văzut că străinul era aplecat pe fereastră. O clipă mai târziu, totuși, când Hunter a ieșit cu câinele, el dispăruse și, deși grăjdarul a mers de jur-împrejurul clădirii, nu a reușit să îi dea de urmă.

— O clipă, am spus eu. Băiatul, când a plecat cu câinele, a lăsat ușa descuiată în urma lui?

— Excelent, Watson, excelent! a murmurat tovarășul meu. Importanța acestui detaliu mi s-a părut atât de mare, încât ieri am trimis o telegramă specială la Dartmoor ca să clarific acest lucru. Băiatul a încuiat ușa înainte să plece. Fereastra, aș putea adăuga, nu era destul de mare ca un bărbat să poată trece prin ea.

Hunter a așteptat până când ceilalți grăjdari s-au întors, apoi i-a trimis un mesaj antrenorului și i-a spus ce se întâmplase. Straker a fost tulburat la auzul poveștii, deși nu pare ca el să își fi dat seama de adevărata ei însemnătate. L-a lăsat, totuși, oarecum neliniștit, iar doamna Straker, trezindu-se la ora unu dimineața, a văzut că el se îmbrăca. Drept răspuns la întrebările ei, el a spus că nu putea dormi din cauza grijii pentru cai și că voia să meargă la grajduri să vadă dacă totul era în regulă. Ea l-a rugat să rămână acasă, pentru că auzea ploaia răpăind în fereastră, dar, în ciuda rugămintilor ei, el și-a îmbrăcat impermeabilul lui uriaș și a părăsit casa.

Doamna Straker s-a trezit la ora șapte dimineața și a aflat că soțul ei încă nu se întorsese. Ea s-a îmbrăcat în grabă, a chemat servitoarea și a pornit spre grajduri. Ușa era deschisă; înăuntru, ghemuit pe un scaun, Hunter era

cufundat într-o stare de stupeoare absolută, boxa favoritului era goală și nu se vedea nici urmă de antrenor.

Cei doi băieți care dormeau în podul cu tocătoarea de fân, deasupra șelăriei, au fost treziți imediat. Ei nu auziseră nimic pe timpul nopții, pentru că amândoi au somnul greu. Hunter era în mod evident sub influența unui drog puternic și, cum nu a putut fi făcut să își revină, a fost lăsat să doarmă în vreme ce cei doi băieți și cele două femei au plecat în căutarea celor dispăruți. Ei încă sperau ca antrenorul să fi luat dintr-un motiv oarecare calul pentru un exercițiu matinal, dar urcând dealul de lângă casă, de unde se puteau vedea toate câmpurile învecinate, nu numai că nu au zărit nici urmă de favorit, dar au observat ceva ce i-a anunțat că se întâmplase o tragedie.

La vreo patru sute de metri de grajduri, impermeabilul lui John Straker flutura într-o tufă de orz sălbatic. Imediat după ea se afla o adâncitură ca un castron în câmpie, iar pe fundul acesteia a fost găsit trupul fără viață al nefericitului antrenor. Capul îi fusese sfărâmat de o lovitură sălbatică cu o armă grea și era rănit la coapsă, unde avea o tăietură lungă, curată, provocată, evident, de un instrument foarte ascuțit. Era clar, totuși, că Straker se apăraseră cu destoinicie în fața atacatorilor lui, pentru că în mâna dreaptă ținea un cuțit micuț, care era plin de sânge până la mâner, în vreme ce în mâna stângă strângea o cravată de mătase roșu cu negru, care a fost recunoscută de servitoare ca fiind purtată în seara precedentă de străinul care vizitase grajdurile. Hunter, revenindu-și din stupeoare, a fost de asemenea categoric asupra apartenenței cravatei. Era la fel de sigur că același străin îi pusese drogul, în vreme ce stătea la fereastră, în mâncare și astfel lipsise grajdurile de paznicul

lor. În ceea ce privește calul dispărut, existau în noroiul de pe fundul gropii fatale destule dovezi că el fusese acolo pe timpul altercației. Dar din acea dimineață el dispăruse și, deși se oferise o recompensă mare și toți ȣiganii din Dartmoor sunt în alertă, nu s-a aflat nimic nou despre el. În cele din urmă, o analiză a arătat că rămășițele mesei de seară a grăjdarului conțineau o cantitate apreciabilă de praf de opiu, în vreme ce oamenii din casă mâncaseră aceeași mâncare în aceeași seară fără efect dăunător.

Acestea sunt detaliile principale ale cazului, golite de orice presupunere și relatate cât se poate de direct. Acum voi recapitula ceea ce a făcut poliția.

Inspectorul Gregory, căruia i s-a încredințat cazul, este un ofițer extrem de competent. Dacă ar fi fost dotat cu imaginație, ar fi putut ajunge departe în această profesie. La sosire, l-a găsit imediat și l-a arestat pe omul asupra căruia bănuiala cădea în mod firesc. Nu a fost greu să îl găsească, pentru că acesta locuia într-una din vilele acelea pe care le-am pomenit. Numele lui, se pare, era Fitzroy Simpson. Era un om cu origini și educație excelente, care risipise o avere pe cursele de cai și care trăia acum făcând pe agentul de pariuri într-un mod liniștit și discret prin cluburile sportive din Londra. O cercetare a registrelor sale de pariuri arată că a făcut pariuri de până la cinci mii de lire împotriva favoritului. Fiind arestat, el a declarat de bună voie că venise la Dartmoor cu speranța de a obține ceva informații despre caii de la King's Pyland și, de asemenea, despre Desborough, al doilea favorit, care se afla în grija lui Silas Brown la grajdurile Mapleton. El nu a încercat să nege că acționase în acest fel în seara precedentă, dar a declarat că nu avea scopuri sinistre și că voia doar să obțină informații